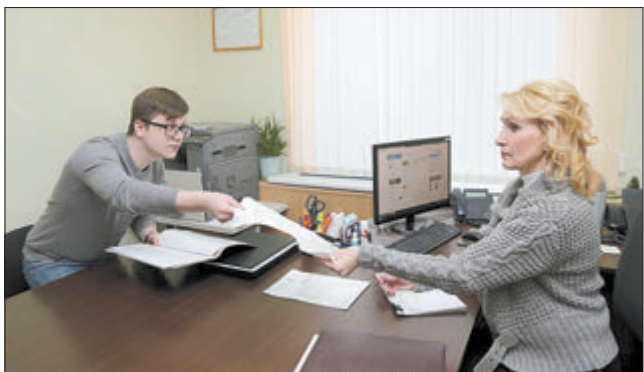

Выпрабавана на сабе

Што сказаць,
каб атрымаць
работу?

Эксперымент з сумоўямі

Першае, што трэба зрабіць, каб уладкавацца на працу, — пачаць хадзіць на гутаркі. Гэта самая стрэсавая і складаная частка працэсу. Але ж без яе ніяк. Каб даведацца, пра што зараз пытаюцца падчас такіх гутарак, я прайшла (увага!) 23 сустрэчы ў якасці саіскальніка.

Фота Сяргея Нікановіча.

Размова пойдзе не пра выпадкі, калі абавязкова трэба мець профільную адукацыю (інжынер, урач і г. д.). Вакансіі выбіраліся такія, дзе не патрабуецца яе мець: прадавец-кансультант у краме адзення, прадавец у краме будматэрыялаў, адміністратар (офіса, гасцініцы, трэнажорнай залы, салона прыгажосці), менеджар па продажах, кур'ер, дыспетчар, кантралёр-касір, аператар кол-цэнтра і іншыя.

Першае, што робіць любы спецыяліст па рабоце з персаналам — глядзіць ваша рэзюмэ і правярае сацыяльныя сеткі. Таму перад уладкаваннем стварыце прывабнае «партфоліа» і праверце, якая інфармацыя ёсць пра вас у інтэрнэце. У ходзе эксперымента я размясціла ў сёціве шэсць розных варыянтаў рэзюмэ і пачала прэзентаваць на вакансіі.

Як высветлілася, апынуцца на сустрэчы з работадаўцам — гэта ўжо маленькая перамога. Далёка не кожнае ваша рэагаванне на вакансію атрымае адказ, тым больш, запрашэнне на гутарку. Я адправіла 84 заяўкі розным работадаўцам. Адгукнулася толькі 29 з іх. З 23-ма мы дамовіліся на сустрэчу. 55 кампаній не палічылі патрэбным паведаміць штосьці ў адказ, хоць рэзюмэ ў іх праглядалі.

Далей поспех на 90 працэнтаў залежыць ад вашых паводзін і слоў на самой сустрэчы. Куды б ні ўладкоўваліся, хваляванне адназначна не дапаможа. Справіцца з ім не так і проста, але можна: падрыхтуецца адказаць на мноства пытанняў (лепш нават мець прыблізныя шаблоны адказаў), загадзя прачытайце некалькі артыкулаў пра мову жэстаў, прадумайце, што апранецца, выглядайце ахайна і трымайцеся ўпэўнена.

Наведаўшы 23 гутаркі, я вывела некалькі заканамернасцяў. У пераважнай большасці выпадкаў маім візаві была жанчына ва ўзросце прыкладна ад 30 да 55 гадоў. Калі сустрэча прызначалася на раніцу, яна доўжылася больш часу і слухалі мяне больш уважліва. Дарэчы, усе запрашэнні на работу я атрымала ад тых прадстаўнікоў кампаній, з якімі мы сустрэкліся ў першай палове дня.

Пра пытанні, што задаюць саіскальнікам, можна напісаць асобную кнігу. Ёсць сярод іх і самыя распаўсюджаныя. Напрыклад, розныя пытанні пра хобі і тое, чым вы любіце займацца ў вольны час, чым цікавіцеся, што чытаеце. Тут не можа быць правільных ці няправільных адказаў. Усё залежыць ад таго, чаго чакае ад вас работадаўца. Калі вакансія не мае на ўвазе вашага знаходжання на працоўным месцы ў адзіноце, лепшымі адказамі будуць тыя, што звязаны з каманднымі гульнямі, што паказваюць вашае імкненне знаходзіцца сярод людзей і ўменне ўзаемадзеяння з імі.

Чацвёртая прасія: «Раскажыце пра сябе». Тут не чапайце тэмы асабістыя (дзе вы нарадзіліся, што любіце есці на сняданак). Расказвайце пра свае дасягненні, моцныя бакі і рысы, якія могуць падысці для працы ў канкрэтным месцы і адпаведнай сферы.

Усе пытанні нахталі «як вы бачыце сябе ў нашай кампаніі праз два гады», «чаму вы хочаце працаваць менавіта тут», «якую заробную плату разлічваеце атрымліваць» таксама разлічаны найперш на тое, каб убачыць, наколькі сур'ёзна вы настроены на гэтую работу, ці маеце амбіцыі і якія. Мне не патэлефанавалі пасля тых сустрэч, дзе я не выказвала нават крыху перабольшанай зацікаўленасці работай у той ці іншай кампаніі.

Яшчэ адзін момант, які часта хвалюе работадаўцу — вопыт. Калі ў вас яго няма, не падманвайце, так і скажыце. Але ў гэтым выпадку пажадана абавязкова «перакрыць» гэты недахоп чымсьці важным. Напрыклад, іншымі сваімі дасягненнямі, якія дапамогуць вам справіцца і з гэтай работай. Калі вопыт ёсць, распісвайце яго ва ўсёй красе.

З усёй масы праведзеных сустрэч я атрымала толькі 11 запрашэнняў на працу (гэта з улікам таго, што вакансіі не патрабавалі нейкіх звышспецыфічных навыкаў). Мне здаліся больш-менш цікавымі месцамі з ядрэннымі ўмовамі толькі 7 з гэтых 11.

Таму, калі вы зараз у пошуку работы, будзьце гатовыя да мноства спроб, на некалькі сустрэч за дзень і... пастаяннага чакання адказу. І ўсё ж такі, калі жаданне ўладкавацца сапраўды ёсць, на адной з гутарак вы зразумеете, што нарэшце знайшлі, што хацелі.

Дар'я АРЭФ'ЕВА.

НЕ ўМЕЕШІ
ТАНЦАВАЦЬ...(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Падчас трэцяга этапу кандыдаты ў атрад рыхтуюць творчыя мерапрыемствы. Апошняя выпрабаванне — выязная вучоба. Моладзь адпраўляецца на тры дні ў дзіцячы лагер, дзе мадэлюецца змена. Так важатыя могуць і з месцам азнаёміцца, і розныя педагогічныя сітуацыі адпрацаваць. Разбіраюць, што рабіць, калі дзіця плача і хоча да мамы, калі хтосьці самавольна выйшаў з атрада, пабіўся ці атрымаў траўму.

— А як дзейнічаць, калі падлетак закахаўся ў ваяжатага? — падкідаем задачку для роздуму.

— У ідэале — адцягнуць увагу, пераклучыць яе на нешта іншае. Трэба пагаварыць з падлеткам. У крайнім выпадку — перавесці ваяжатага далей ад этапа дзіцяці, — адказвае Уладзімір.

Некаторыя кажуць: ну, усё, гэта змена апошняя. І на наступны год зноў прыязджаюць.

Каманда атрада цалкам закрывае ўвесь штатны расклад лагера па педагогах. На думку Уладзіміра Самуленкава, гэта ідэальны варыянт. «У моладзі больш энергіі. Калі важаты не можа танцаваць на дыскацеці, гэта не важаты. Дзеці маладым больш давораюць.

Важатая Настасся Шыцік разам з атрадам рэпетыуе дэвіз.

Дый самім аднагодкам камфортней працаваць у такім калектыве».

Галоўнае правіла ваяжатага — асабісты прыклад ва ўсім. Разам з дзецьмі яны ходзяць на прабежку, гуляюць у мяч, ядуць на абед першае, другое і кампот. А як яшчэ прымусяць школьнікаў гэта рабіць?

ШКІЛЕТ
І ФІЯЛЕТАВЫЯ ВАЛАСЫ

Міма па дарожцы праходзіць малеча з музычнымі дыскамі на шыі. Сёння Дзень саўндтрэкаў, тлумачаць нам, таму і дрэс-код такі.

У тэму

Сёлета ў БДПУ імя Максіма Танка створана 27 студэнцкіх педагогічных атрадаў, у якіх працуе 470 чалавек. Пераважна гэта навучэнцы 2—4 курсаў.

Увогуле, кожная змена ў лагеры тэматычная. Цяперашняя прысвечана кіно. У адпаведнасці з тэматыкай аформлены і атрадныя куткі. Зазіраем да «Піратаў». На ўваходзе — сцяг марскіх разбойнікаў, куфар са скарбам і... шкілет. «Гэта важаты, які тут даўно працуе», — жартуюць усе.

Кіношнай стылістыцы стараюцца адпавядаць і педагогі атрадаў. Адна з дзяўчат спецыяльна пафарбавала валасы ў фіялетавае колер, каб быць у тэме коміксаў.

Надвор'е сёння сонечнае, таму ў карпусах амаль нікога няма. Усе

Пад прыцэлам фотакамеры ахвотнікаў ёсць суп большае.

дзеці адпачываюць на вуліцы. Адны рэпетыуюць нумары да конкурсу пародый на музыкаў, іншыя гуляюць у футбол. Разам з хлопчыкамі ганяе мяч і **важаты Яфім ЕФІМЕНКА**. У педатрадзе ён працуе першы год.

— Я быў тут адну змену піянерам, і зацягнула, — усміхаецца хлопец.

Навічку даручылі дзяцей 10—11 гадоў. Спраўляецца. «У гэтым узросце ў дзяцей яшчэ не сфарміраваны свой погляд на ўсё пытанні. Таму ім лягчэй паказаць, што правільна, а што не, — лічыць Яфім. — Ёсць, вядома, закрытыя дзеці — вось з імі складана».

З дысцыплінай у атрадзе ў ваяжатага пытаньняў не ўзнікае: яго, хлопца, малыя слухаюцца лепш, чым дзяўчат. Але з педагогікай Яфім ніяк не звязаны: ён

сорамна вас не слухацца і рабіць нешта дрэннае, — дадае Марыя. — А з маленькімі трэба быць яшчэ і крыху клоўнам. Падмяняць маму, бо не ўсе ўмеюць завязваць сабе шнуркі і заплятаць коскі.

— А калі дзеці не слухаюцца? Ка-раецца?

— Даём тым, хто правініўся, заданне — зрабіць нешта крэатыўнае, напрыклад, падрыхтаваць да дыскатэкі флэш-моб.

У падлеткаў у лагеры, дарэчы, ёсць выдатная матывацыя добра сябе паводзіць. Найлепшы атрад па выніках змены атрымлівае сцяг «Ветразь», а старэйшыя дзеці запрашаюцца на наступны год у ваяжатыя.

Цяперашнія школьнікі, па назіраннях дзяўчат, вельмі адрозніваюцца ад іх пакалення. Дзеці не ведаюць многія, здавалася б, папулярныя фільмы — яны глядзяць ютубераў, а не кіно.

Лічба

За змену важатыя педатрада «Ветразь» атрымліваюць ад 350 да 410 рублёў.

Самае складанае ў рабоце педатрада — адразу ўвайсці ў тэмп. Тут не бывае, што важаты сядзіць на лаўцы, а дзеці недзе гуляюць.

— А які любімы момант за ўсю змену? — Апошні важацкі канцэрт, — у адзін голас адказваюць Марыя і Настасся. — Кожны раз стараемся не рабіць сумных нумароў, але ўсё роўна плачам.

ПРАМЯНЯЦЬ ПАРЫЖ
НА «ВЕТРАЗЬ»

— Рыцары, хэй! Рыцары, хэй! — дружна рушыць адзін з малодшых атрадаў у напрамку сталовай. Літару «р» вымаўляюць не ўсе, але гэта не перашкаджае скандзіраваць крычалку.

На першае — фасолевы суп. Супы дзятва не вельмі любіць, але, заўважыўшы, што іх здымае наш фатограф, наперабой пачынаюць падсоўваць талеркі для дабаўкі.

— Максім Ігаравіч, мы раскусілі яго: ён не веган, а ньцік! — са смехам заяўляе хтосьці з хлопчыкаў.

Пасля абеду — ціхая гадзіна. Але ваяжатым няма калі адпачываць. Хтосьці дзяджурьць на калідоры, хтосьці рыхтуюць рэквізіт для мерапрыемстваў. Стараюцца, бо на коне — імянная майка (яе атрымліваюць найлепшыя ваяжатыя). Жарт, вядома. Не, прыз у выглядзе імяной майкі сапраўды ёсць, але ў педатрада ідуць не па яго.

— Я прыязджаю па эмоцыі, — прызнаецца Настасся Шыцік. — У нас ёсць такая гульня — «свечка». У канцы дня мы з дзецьмі садзімся ў кола і дзелімся, што нам за сёння спадабалася ці не. І калі чужыя словы падзякі ў свой адрас — гэта найлепшая ўзнагарода.

— Мы тут усе крыху апантаных, — усміхаецца Марыя Петражыцкая. — Памятаю, з намі працаваў хлопчык-мадэль, яму кантракт на два гады ў Парыжы прапаноўвалі. А ён адмовіўся, каб у лагер паехаць. Некаторыя кажуць: ну, усё, гэта змена апошняя. І на наступны год зноў прыязджаюць.

Наталія ЛУБНЕЎСКАЯ.

lubneuskaya@zviazda.by

Фота Надзеі БУЖАН.

Мінск — Мінскі раён —

Мінск.

«Лячэй лебедзь, зламаў крыло»...